

MATERIAL PER PREPARAR LA PROVA ESPECÍFICA

D'ACCÉS AL CFGS DE TÈCNiques D'ACTUACIÓ TEATRAL DEL CURS 2026-2027

Primera part

A. Prova de moviment

A.3. Coreografia preparada

Enllaç a la peça que cal preparar fins al minut 00:45:

<https://youtu.be/pzVDSDanfd0?si=Ln2vYz2B7QNuMvru>

Segona part

A. Prova veu i cant

A.1. Poemes a escollir:

Confessió

Marta Pessarrodona

Si fos sincera escriuria un bolero,
i fins i tot més, un tango.
Sóc, però, catalana i,
ja se sap, als armaris familiars,
en comptes d'esquelets elegants
d'avantpassats tarambanes,
dec tenir-hi un capellà o altre,
poc avesat als sermons de vi que,
a la fi, són els únics que valen.
De no poder ser ni boleros ni tangos,
recer prendria a l'humor britànic,
o a la sofisticació d'una jueva ianqui.
O, en darrer terme, em sucaria tota
en la vehement memòria proustiana
(enterrada i com cal honorada
l'adolescent febre sartriana).
En un bolero diria: com jo t'estimo

no t'estimarà mai cap d'altra
(i ho cantaria una dona perdent
les pestanyes prop d'una copa alta).
Per a un tango escriuria:
ja mai més no podré oblidar-te
(i ho ploraria un "sanjuanino"
lleument calb i de bigoti ample).
Si fos sincera escriuria un bolero,
i fins i tot més, un tango.

Sota aquest vent
Maria Mercè Marçal

Sota aquest vent s'aviven
calius d'antigues xeres mal colgades...
Estrany cal.lidoscopi
on el que és vell es torna neu intacta
- oferta a tu, perquè hi deixis petjades
i en sollis la puresa massa eixorca -
i on el que és nou perd llei d'estrangeria...!

En tu estimo tot el meu passat
congriat en un sol nom ritual:
els ravals foscos del desig, el mal,
la mar assolellada i el bressol.
Cada tombant del teu cos m'alimenta
d'altres paisatges que l'oblit no fon:
el foc encén de nou cada campana
i es clou l'enyor, en retrobar-los vius,
fets carn en tu, i tu els dónes sentit.

No esborraria cap revolt, cap culpa,
cap rastre de coltell, ni l'ombra de l'estrall,
ni el desert ni la sang sembrada arran de duna,
morta, ni els verds oasis delmats, ni cap miratge,
ni el crit fosforescent dels ossos que els xacals
han rostat i abandonen cansats...:

Prenc el camí que m'ha portat a tu.

B.2 Cantar un tema musical

Recordem que l'aspirant podrà interpretar la cançó en qualsevol idioma. Aquí se n'oferiran algunes traduccions, que l'aspirant opcionalment pot aprofitar.

Cançons a escollir:

Maybe this time (Cabaret)

Música: John Kander i Fred Ebb

Enllaç cançó original: [Maybe This Time - Full Song - Cabaret 1972 - Liza Minnelli](#)

Enllaç playback per estudiar: ["Maybe This Time" from Cabaret - Karaoke Track with Lyrics on Screen](#)

Enllaç lletra en català: [Potser aquest cop / Maybe this time](#)

There's a fine, fine line (Avenue Q)

Lletra i música: Robert Lopez, Jeff Marx i Jeff Whitty Enllaç cançó original: [There's A Fine, Fine Line](#)

Enllaç playback per estudiar: [There's A Fine, Fine Line \(Karaoke\)](#) No coneixem versió en català.

Lletra en castellà: [Solo Un Paso Hay Letra Español | PDF](#)

Ja ho veuràs (My Fair Lady)

Lletra i música: Alan Jay Lerner i Frederick Loewe Enllaç cançó original: [Just You Wait](#)

Enllaç playback per estudiar: [Just You Wait \(In the Style of My Fair Lady\) \(Karaoke Version\)](#)

Enllaç lletra en català: [Ja ho veuràs](#)

Cançó d'Osman (*Mar i Cel*)

Lletra i música: Àngel Guimerà/ Xavier Bru de Sala i Albert Guinovart

Enllaç cançó original: [03- Cançó d'Osman. Mar i Cel 1988. \(fins al minut 03:20\)](#)

Enllaç playback per estudiar: [Cançó d'Osman - Mar i Cel \(Karaoke Version\)](#)

Lletra: <https://www.viasona.cat/grup/dagoll-dagom/mar-i-cel/canco-dosman>

Mr. Cellophane (*Chicago*)

Música i lletra: John Kander i Fred Ebb

Enllaç cançó original: <https://youtu.be/IE45BiQc1tA>

Enllaç playback per estudiar: <https://youtu.be/MTDRHr1-HiQ>

Enllaç lletra català: <https://es.scribd.com/document/521461239/MR-CELLOPHANE-C#>

Stars (*Els Miserables*)

Música i lletra: Claude Michel Schonberg, Alain Boublil i Jean-Marc Natel

Enllaç cançó original: <https://www.youtube.com/watch?v=ZFl8h0E36A>

Enllaç playback per estudiar: <https://www.youtube.com/watch?v=kRaCPupZY-0> No hem localitzat la lletra en català.

Lletra en castellà: <https://www.letras.com/los-miserables-el-musical/estrellas/>

A. Prova d'interpretació

A.1 Monòlegs a escollir:

– **“La senyoreta Júlia” d’August Strindberg**

JÚLIA: Ganes de parlar, només... Pel cas, ja els sap tothom, els meus secrets... Veureu, la meva mare era d'origen humil, molt ordinari. La van educar en les doctrines del seu temps, sobre la igualtat, la llibertat de la dona i tot això, i va agafar una profunda aversió al matrimoni. Quan mon pare se li va declarar, li va respondre que no s'hi casaria pas mai, però... va acabar casant-s'hi. I vaig venir al món contra el seu desig, pel que he pogut saber. El cas és que la mare va educar-me segons esquemes naturalistes. A sobre, vaig haver d'aprendre tot allò que pot aprendre un xicot, per demostrar que tant val una dona com un home. M'havia de vestir de xicot, aprendre a governar un cavall, encara que no podia anar a la quadra; havia d'ensellar i d'embridar els cavalls i anar a cacera, i fins i tot haguí d'aprendre a menar la terra. A les nostres possessions, els homes havien de fer feines de dona, i les dones, d'home... amb el resultat que la hisenda va anar a mal borràs, i vam esser la riota del veïnat. Sembla que, a la fi, el parc es va despertar del seu encanteri, es va revoltar i ho capgirà tot segons els seus desigs. La mare caigué malalta –no sé pas de quina malaltia–, però sovint tenia convulsions, s'amagava per les golfes i pel jardí i es podia estar tota la nit a fora. Així es va produir aquell incendi enorme, de què heu sentit parlar. Es va cremar la casa, l'estable, la pallissa, en circumstàncies tals que feien pensar en un incendi intencionat, perquè la desgràcia s'escaigué l'endemà mateix d'haver expirat l'assegurança, i és que la nova pòlissa subscripta pel pare es va retardar per la deixadesa de l'encarregat, i no es va formalitzar a temps.

“Aigües encantades” de Joan Puig i Ferrater

VERGÉS: Veieu aquest desconegut qui us ve a parlar? Es un enginyer, que al seu saber, hi ajunta la molta experiència dels seus viatges per França, Alemanya, el Nord d'Europa... (Silenci general, expectació gran. Amb veu més forta i gest més desimbolt.) Viatjant ha vist molt de dolor fill de la misèria, i la misèria filla molt sovint del poc enginy o poc esforç de l'home en aprofitar les forces que li brinda la Naturalesa. Ha vist que en els països que s'han sabut alliberar d'inútils preocupacions per adonar-se amb fe ardent al treball, la riquesa i l'alegria hi abundaven, realçant la vida. Aleshores s'ha recordat de la misèria que a sota aquestes terres i el seu cor s'ha omplert de pena per vosaltres. Ha pensat amb la secada que tants anys se us emporta la collita i el seu saber i la seva experiència li han donat una confiança que vosaltres no podíeu ni pressentir. La Naturalesa, aquesta mare que a voltes sembla que ens tracti amb desamor, té els seus secrets que no més els homes escollits descobreixen en profit dels altres. Ell ha descobert el secret d'unes aigües subterrànies al peu d'aquestes muntanyes. Feia temps que rodava per aquestes terres estudiant i observant silenciosament. Per fi l'èxit ha coronat els seus esforços i us ve a oferir pròdigament la seva obra. Escolteu bé lo que us dirà: lo que vosaltres creieu que eren aigües encantades, mortes al fons dels gorgs, son aigües vives que a la vostra voluntat baixaran a regar de nova vida els vostres camps. Crec que el poble se l'ha d'escoltar amb

atenció i no deixar perdre estèrilment la seva idea, aquesta idea que posada a la pràctica pels vostres braços, us portarà, oh! habitants d'aquest poble!... la riquesa, el benestar i la llibertat!

“Mala sang” de David Plana

MANEL FERRER: Calli d'una vegada, dona. Li hauré de tapar la boca. Així. Ara podré explicar-li el que penso: jo crec que... el que li passa... És culpa nostra. De tots nosaltres, la gent que no fem res per ajudar els altres, EGOISTES, INSOLIDARIS, preocupats només del nostre benestar i que estem destrossant aquest planeta en QUATRE DIES i que permetem que, a finals del segle XX, la gent encara se segueixi MATANT a les guerres. Injustícia, dolor, crueltat. Estem desconcertats. Jo tinc les idees molt clares. TOT és culpa de la televisió. Del cinema i de la televisió. Sap per què? Perquè converteixen la violència en una cosa quotidiana, desitjable. He vist els dibuixos animats que fan a la tarda, quan tots els nens estan mirant la televisió? Sexe, violència, una falta total de valors morals... No és estrany que llavors la gent ens trobem perduts, buscant respostes. Com vostè. Però s'ha equivocat. Aquesta no és la manera. Segurament el seu problema és que no ha trobat ningú que hagi parlat amb vostè DE VERITAT. Que l'hagi escoltada, que li ensenyi la part bonica de la vida, totes les coses que ha anat oblidant, coses petites, insignificants, però que ens poden ajudar a trobar el gust per la senzillesa, per la BONDAT. Coses que podrien ajudar-la a retrobar-se. Com es diu? Abans ho ha dit... Eulàlia? Faci que sí o que no amb el cap. Què li passa? No plori. Si sabés el mal que em fa veure-la així... No puc suportar-ho. Quan veig passar la gent, pel carrer, els miro la cara i només veig INFELICITAT, DOLOR, DESCONCERT. I voldria aturar algú, mirar-li els ulls i dir-li: Quants anys té? Trenta, quaranta, cinquanta? Encara hi és a temps. Aprofiti el temps que li queda per VIURE, VIURE DE VERITAT, respirant, sentint-se un ésser humà, mirant la gent als ulls...

“Criatures” de T de teatre

NENA: Quin rotllo. Aquesta nit he d'anar a dormir a casa de la meva mare. Bé, de fet no és la meva mare, és la dona del meu pare. Perquè la meva mare de veritat i el meu pare de veritat es van separar quan jo encara no sabia que es podien tenir dues mares i dos pares. I ara, cada cop que la meva mare diu que me'n vagi a casa de la meva altra mare, perquè el meu nou pare, que no és el meu pare de veritat, i ella volen sortir, em fa ràbia. No perquè la meva segona mare no em caigui bé, que no em cau gens bé, sinó perquè tampoc no em cau bé el meu segon pare, el que ara està casat amb la meva mare. De fet, tampoc és que estiguin casats, perquè la meva mare no vol tornar-se a casar mai de la vida, però sí que mengen a casa meva, viuen a casa meva i dormen a casa meva, i jo se suposa que he de creure al nòvio de la meva mare com si fos el meu pare de veritat. El meu pare de veritat sí que es va casar amb la meva altra mare, la que he de veure aquest vespre. I tinc dos germans, que no són de veritat perquè només són germans de pare. Són lletgíssims i, a més, idèntics. Dos lletjos en lloc d'un, que viuen amb els seus pares de veritat. El meu segon pare, el nòvio de la meva mare, és imbècil. Fa dos anys que em fa la pilota i no el suporto. Perquè quan li estiro els pelets de les cames, el molt imbècil no es queixa, i jo sé que no és perquè vol que l'estimi com si fos el meu pare, sinó perquè vol caure'm bé, perquè l'obeeixi en tot i me'n vagi amb el meu pare de veritat cada vegada que ell vol sortir amb la meva mare de veritat. Això de tenir dos pares i dues mares és un rotllo. De veritat. Al principi, quan els meus pares es van separar, estava bé perquè tenia una casa amb una mare i una casa amb un pare i tots dos em volien tenir sempre al seu costat i s'esforçaven perquè els estimés més que l'altre i em compraven tot el que volia, i si no, em posava a plorar i els deia que... és molt trist per a una nena tenir el seu pare i la seva mare discutint perquè ja no s'estimen. I llavors ells sí que discutien i jo era feliç. Quan un dia vaig arribar a casa del meu pare i vaig veure que tenia una altra dona, i que la meva mare li deia que li havia de passar la pensió encara que jo tingués dues mares, vaig veure que la cosa es posava negra. Per Nadal va ser la bomba: la meva mare havia d'anar a conèixer els pares del meu segon pare i li va demanar al meu pare de veritat que se m'emportés amb ell i la seva dona. Però a aquesta bruixa se li va acudir de parir els bessons lletgíssims i va estar tot el dia a l'hospital, menjant torrons en una llitera, al costat d'una senyora de Sabadell que semblava que anés a parir setze nens, i, al final, quan vaig veure que ni amb

el meu pare ni amb la meva mare, em vaig tirar a terra. I vaig aguantar la respiració. Fins que em vaig posar tota de color blau i em van haver d'ingressar i la meva mare de veritat va venir volant des de la casa dels pares del seu nòvio i li va dir al meu pare que no tenia ni idea de com s'havia de cuidar una filla i que tant de bo no hagués conegut mai la meva segona mare.